

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1535/2020
26.01.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Мирољуба Томића, Јасмине Васовић и Дубравке Дамјановић, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика и др., одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Владимира Стојановића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Лесковцу, К 367/2019 од 03.03.2020. године и Вишег суда у Лесковцу Кж1 196/20 од 08.09.2020. године, у седници већа одржаној дана 26.01.2021. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Лесковцу К 367/2019 од 03.03.2020. године и Вишег суда у Лесковцу Кж1 196/20 од 08.09.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу К 367/2019 од 03.03.2020. године окривљени АА, је, поред осталих, оглашен кривим због два кривична дела увреда из члана 170. став 1. КЗ, за која су му утврђене појединачне новчане казне у износу од по 10.000,00 динара, па је осуђен на јединствену новчану казну у износу од 20.000,00 динара, коју је дужан да плати у року од 15 дана по правноснажности пресуде, те је одређено да ће суд, уколико окривљени не плати новчану казну у наведеном року, исту заменити казном затвора, тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора. Окривљени је обавезан да суду на име паушала плати износ од 5.000,00 динара у року од 15 дана по правноснажности пресуде, те је одређено да остали трошкови кривичног поступка падају на терет странака, тако да свака страна сноси своје трошкове. Окривљени АА је ради остваривања имовинскоправног захтева у делу где је имао својство приватног тужиоца, упућен на парницу.

Пресудом Вишег суда у Лесковцу Кж1 196/20 од 08.09.2020. године, одбијене су као неосноване жалбе бранилаца окривљених ББ, ВВ и АА, а првостепена пресуда је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Владимир Стојановић, због повреде закона из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде преиначи тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе да је учинио предметна кривична дела и обавезати приватне тужиоце да му надокнаде трошкове кривичног поступка или да наведене пресуде укине и предмет врати суду на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоцу окривљеног и Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство не би било од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода изнетих захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Указујући на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, бранилац окривљеног АА у захтеву за заштиту законитости истиче да је правноснажном пресудом оптужба прекорачена тиме што је првостепени суд у чињенични опис радњи извршења кривичних дела увреда из члана 170. став 1. КЗ, унео законска обележја радње и субјективне елементе тог кривичног дела, а другостепени суд је такву одлуку потврдио. У вези са тим, бранилац у захтеву наводи да су одредбом члана 22. КЗ, прописани елементи кривице, тако да законодавац предвиђа три обавезна субјективна елемента која морају постојати на страни учиниоца у време извршења кривичног дела, при чему је првостепени суд, иако у приватним тужбама приватних тужилаца ББ од 27.07.2019. године и ВВ од 05.07.2019. године, нису садржани субјективни елементи кривичног дела увреда из члана 170. став 1. КЗ, исте унео у чињенични опис кривичних дела дат у изреци пресуде истовремено истичући да приватне тужбе не садрже ни елементе радњи бића кривичног дела увреда из члана 170. КЗ (ко увреди другог...) или лака телесна повреда из члана 122. КЗ (ко лако телесно повреди другог), већ се само препричава догађај који се наводно одиграо.

Изнете наводе захтева браниоца окривљеног АА, Врховни касациони суд оцењује као неосноване из следећих разлога:

Према одредби члана 420. став 1. ЗКП, пресуда се може односити само на лице које је оптужено (субјективни идентитет пресуде и оптужбе) и само на дело које је предмет оптужбе садржане у поднесеној или на главном претресу измењеној или проширеној оптужници (објективни идентитет пресуде и оптужбе).

Кривично дело увреда из члана 170. став 1. КЗ чини онај ко увреди другог што значи да се радња извршења овог кривичног дела састоји у увредљивом понашању и омаловажавању неког лица. На субјективном плану за постојање увреде мора постојати умишљај.

Према садржини приватних тужби ББ и ВВ, окривљени АА је „дана 26.04.2019. године у ... замахнуо мотком и гурнуо ББ који је пао и повредио кичму, након чега је почео да „вређа приватне тужиоце“, упућујући им речи: „Мамицу вам је..м идиотску, убићу вас стоко, да видите како ми бијемо, шта бежите пи..е једне“, док је према чињеничном опису радње извршења датом у изреци првостепене пресуде окривљени АА „увредио приватне тужиоце ББ и ВВ, при чему је могао да схвати значај свог дела и могао да управља својим поступцима, на тај начин што у току вербалног и физичког сукоба најпре левом руком одгурнуо окривљеног ББ, због чега је исти пао на асфалт, а потом је окривљенима ВВ и ББ, упутио увредљиве речи „Је..ћу вам мамицу, убићу вас“ и удаљио се са лица места, иако је био свестан својих дела, хтео њихово извршење и био свестан да су његова дела забрањена.

Из изнетог произлази да је у приватним тужбама, приватних тужилаца ББ и ВВ јасно опредељено да се радња извршења кривичних дела увреда из члана 170. став 1. КЗ, састоји у вређању приватних тужилаца на описан начин, тако да, по налажењу овога суда, наведеном формулацијом радње извршења у изреци правноснажне пресуде суд није прекорачио оптужбу, односно није повредио објективни идентитет између оптужбе и пресуде када је у питању објективно законско обележје предметног кривичног дела.

Поред наведеног, по оцени овога суда, из објективних чињеница, описаних као поступање окривљеног у приватним тужбама, приватних тужилаца – „вређао приватне тужиоце упућивањем наведених увредљивих речи“ несумњиво произлази да је код окривљеног постојала намера вређања и омаловажавања приватних тужилаца која указује да је окривљени приликом извршења кривичног дела поступао са умишљајем. Следствено изнетом, субјективно обележје бића кривичног дела увреда из члана 170. став 1. КЗ, које се може извршити само са умишљајем, може да произлази из објективних чињеница, односно радњи извршења окривљеног, као у конкретном случају, због чега опредељивање субјективних обележја предметног кривичног дела која се тичу урачунливости и умишљаја окривљеног, који обухвата и свест о забрањености свога дела, идентитет између оптужбе и пресуде није повређен ни у погледу субјективног односа окривљеног према извршеном делу, при чему је чињенични опис дела у изреци пресуде остао у границама чињеничног основа из оптужбе, односно у границама оних чињеница и околности на којима се оптужба заснива, а из којих произлазе законска обележја два кривична дела увреда из члана 170. став 1. КЗ.

Стога се по налажењу Врховног касационог суда, неосновано захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, указује да је правноснажном пресудом на штету окривљеног учињена повреда закона из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Весна Веселиновић, с.р.

Председник већа-судија
Бата Цветковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић